

David Hoffmeister om ”Divine Providence”, Gudomlig försyn

Det är många år sedan jag först hörde uttrycket ”Livet tar vara” (*Life takes care*). Det var budskapet att allting, ner till minsta lilla detalj, tas om hand av Någon som alltid visar Gudomlig kärlek och omsorg. Detta har kommit att kallas försyn, en förkortning av Gudomlig försyn. För dem som är öppna för denna princip och medvetna om närvaron bakom principen är allting mycket, mycket enkelt. När principen har blivit förnekad och utestängd från medvetenheten kan det mesta bli till en mycket, mycket svår strävan. Det är inte svårt att acceptera Gudomlig försyn, men att försöka tro på ömsesidighet (*reciprocity*) är mycket smärtsamt, därför att det förnekar kärlekens lag; att allt jag ger ges till mig själv. Så i mitt uppvaknande till kärleken har principen blivit erkänd som kärnan i mitt varande och nu genomlyser den varje tanke, känsla och handling jag upplever.

I den Gudomliga försynen finns medvetenheten och erfarenheten att tillit kommer att lösa alla problem nu. Tillit till den Helige Ande och Kristus är medlen givna av Gud som svar på varje problem som tycks uppstå i varseblivningen. Frågor, problem, tvivel, skulder och avgöranden överlämnas och riktas alltid till Röstén för Gud, till den Helige Ande inom dig, och till erkännandet att Gud är Skaparen och Källan och Försörjaren. Gud är orsaken och jag är den verkan som för evigt förblir ett med denna orsak. Enkelt uttryckt, det finns ingen plats där Gud inte är och det finns inga behov och ingen brist i Gud eller Kristus. I praktiken erbjuder bön svaret på varje behov som tycks finnas, vare sig det tycks vara fysiskt, psykologiskt eller ekonomiskt. Djupt inne i hjärtat finns alla svar, för de rymms alla i Andens svar. Många svar har tagits emot men har inte blivit hörda. Att lyssna till Anden är därför av största vikt, och att följa vägledningen tillåter sinnet att lyssna och ta emot på det hjälpsammaste sättet.

Jesus lärde: ”Fritt har du tagit emot, ge nu fritt.” Uttaladet är symboliskt för vårt delade syfte att lära att ge som Gud ger. Hur visar sig detta i praktiken? Det är mycket enkelt. Vi lever enkla, hängivna liv i total tillit till den Gudomliga försynen. Det betyder att vi stöder oss enbart på donationer/kärleksgåvor och att allt stöd ses som givet av Helige Ande/Gud. Vi accepterar stödet i djup tacksamhet och använder det för att fortsätta den Helige Andes arbete med att sprida ljuset och Kristus budskap över världen. Vi lever i en andlig gemenskap och jag menar att denna ”gemenskap” finns i hjärtat och innesluter allt. Det är inget speciellt med att kroppar lever tillsammans i form, men som symbol kan det användas på ett mycket hjälpsamt och stödjande sätt. Det kan i tillägg också accelerera eller öka takten för att göra egot ogjort.

Egot känner rädsla för åtaganden. Att samlas med en hängivenhet för syftet, med ett åtagande att blottställa och släppa egot är därför ett stort steg mot att acceptera Soningen. Soningen är ett totalt åtagande. Vad gäller att leva i gemenskap måste syftet komma först och alltid hållas i minnet, och utifrån detta ges alltid formens symboler av Helige Ande. Det uttryck i form som följer och flödar från syftet känns naturligt och självklart och flödar med Gudomlig lätthet. Att låta formen styra är att förlora syftet ur sikte och involverar en fokusering på kroppen och egots företräden. När syftet går i främsta ledet finns inga upplevda problem, för problem tycks bara finnas när syftet har glömts bort.

Upplysning är att göra egots låtsas-självbild och dess personlighet, företräden, ägodelar och ägandeskap ogjort. Den Heliga Ande tar oss varsamt i handen och leder oss steg för steg allt eftersom vår tillit ökar och vi fördjupar oss i vårt åtagande att höra enbart Röstén för Gud. På det sättet löser vi oss från vår felaktiga tro att något annan källa än Gud kan stödja och upprätthålla oss. Och under vägens gång visade och lärde Jesus mig vad Gudomlig försyn

innebar. För sexton år sedan började jag utnyttja detta. Plötsligt blev jag medveten om en helt ny värld med en frihet från rädsla, en glädje i att följa de inre kallelserna och en fröjd i varje symbol av att komma hem. Jag fick veta; "Gå och låt ditt ljus skina, men låt den Helige Ande visa vägen. Du måste vara redo att acceptera det, men den Helige Ande är 'hur'. Den Heliga Ande är bron till sanningen. Lyssna till den inre vägledningen och lämna över allt till Andens vänliga och kärleksfulla omsorg."

Helande handlar om att släppa det förflutna och ha tillit till att Anden visar vägen. Vi har alla haft själv-koncept om vad vi tänkte vi var och vad vi trodde vi var, roller vi spelade och masker vi bar tills de inte längre fungerade. Vi började förstå hur djupt suggestionen och hypnosen tycktes gå. Sinnet som har fallit i sömn och drömmer har tagit det som det ser på djupt allvar. Ändå existerar inte dramat i det nuvarande ögonblicket. Så fort du försvarar dig har du identifierat dig med illusionen. Bara egot tycks lida, inte Kristus där innanför. Påminn dig själv: "Jag vill inte känna så här och jag är villig att släppa taget om det." Identifiera dig med Kristus och säg och mena: "Jag vill endast ha Guds frid."

Den bästa indikatorn på förbindelsen med Gud är hur man känner sig. Denna indikator är den bästa, därför att den inte är beroende av något särskilt "resultat i form." Ett sinne som är beroende av "resultat i form" är bedraget och kommer inte att uppleva en bestående frid. Sinnestillståndet (hur man mår) **är** resultatet av vilket tankesystem man rättar sig efter (Guds eller egots). Till exempel är pengar ingenting, men för ett sinne som tror på egot (tror på brist/ömsesidighet) förses pengar med ett falskt värde. Tron på brist/ömsesidighet är tron på ersättningar, för egot är den utvalda "ersättningen" för källan, för Gud. Skälet till att pengar tycks värdefulla är att de tycks kunna ges som utbyte för många "saker" som möter illusoriska behov, vare sig de är känslomässiga, emotionella, fysiska eller andliga. Precis som mediciner är pengar likt en magisk trollformel för världen och tycks få illusoriska problem att försvinna för ett tag. Men så länge egot inte har släpps fullständigt kommer sinnet att varsebli behov och externa medel (falska källor) för att fylla de upplevda behoven.

I slutändan kommer man fram till detta: Man måste acceptera sig själv som oföränderligt Gudomligt Sinne. Enda steget i denna förståelse är att världen inte kan ändra sig, för den är en överklig verkan av en överklig orsak. Världen **kan inte** ändra sig. Att vilja att saker ska vara annorlunda än de är är en omöjlig önskan.

Låt oss återvända till exemplet med pengar. Pengar, liksom alla verkningar (egots föreställningar) är aldrig en källa. En meningsfull önskan är att se världen annorlunda (som en överklig verkan till en överklig orsak) och därmed acceptera det faktum att det endast finns en Källa. Gud är den **enda** Källan. Den enda frågan/problemet/förvirringen är den om identitet och har absolut inget att göra med pengar eller upplevda resultat i form och saker i den här världen. Tillit skulle lösa alla problem nu, för att ha tillit är att vara beroende av Gud. Den omkastelse av tanken som är nödvändig för att inse beroendet av Gud innebär en 360 graders omsvängning, så att säga. Omsvängningen leder till insikten att det inte finns några orsak-verkansamband i den här världen som är sanna.

Om alla föreställningar (inklusive pengar) är verkan kan ingen orsak eller källa till dem finnas i den här världen. Gud är den sanna Källan och Kristus den sanna verkan. Därför är hemligheten med sann bön att glömma de saker du tror du tänker och du tror du behöver, genom att dra tillbaka tron på det världsliga och på det som är förgängligt.

Det som är evigt är värdefullt, precis som det timliga är värdelöst genom sin definition. Med hänsyn till den här världen är syftet det enda ”värde” du kan tro på om du vill vara beroende av Gud.

Att ge och att få är samma sak. Man får alltid **exakt** vad man önskar. Problemet eller förvirringen man tycks uppleva i varseblivningen kommer från tron på ”manifesterande” som **är** tron på ”tid.” Evigheten manifesterar inte, eftersom den är ett för alltid. Manifesterande är tron på att det eviga kan ta form, att det oändliga kan bli ändligt, att Ande kan bli materia. Upplysning är upplevelsen att förlåta illusionen av att ”manifesteras”, för vad är identitet förutom Ande? Kristus kommer inte in i formen, men kallar det sovande sinnet ”ut från världen” för att känna sig själv som evig Ande.

Finns det en villighet att släppa idén om manifesterande för alltid och uppleva sinnesfrid? Det är samma sak som att fråga: ”Är du villig att acceptera dig själv som Gud skapade dig i stället för att försöka göra dig själv?” Tron på manifesterande kan släppas för den är inte sann. Anden kan och måste oundvikligen accepteras, för Den är sann. Tron på linjär tid är ett försvar mot den heliga ögonblicket, för tiden är blott ett förnekande av evigheten.

Älskade Guds barn, du har befriats från tidens bedräglighet och det finns inget dröjsmål i det dina tankar skapar omedelbart och för evigt. Tron på tiden och manifesterandet är en ovillighet att acceptera det omedelbara svaret nu, och man kan bara ta emot vad man är villig att höra och se. När man ber om ett tecken eller resultat eller en förklaring eller tillräknelighet i form, frågar man på fel sätt, för man frågar utifrån brist. När man frivilligt har släppt tron på manifesterande och tid kan man ärligt fråga: ”Gud, vad är Din Vilja för mig?”. Bön besvaras alltid i enlighet med vad sinnet är villigt att ta emot. Och i hjärtats djupaste bön ska du inse vad som menas med uttalandet ”Mina tankar skapar i all evighet.”

Det finns en skillnad mellan skapa och göra och en skillnad mellan att utsträcka och att projicera. Kärlek skapar, egot gör. Kärlek utvidgar sig, egot projicerar. I kärleken är att vara och att ha det samma. För egot är ägande och att ha det samma, och i en värld av brist är vad du får det du har. Hur ytterst omöjligt är manifesterande/att få och hur absolut sant är skapande/att ge. Ömsesidighet är en fråga om identitet. Tillit är vägen bort från den falska tron på en värdslig identitet. Det krävs tillit för att ändra sinnet så fullständigt att du glömmer begrepp som tid och manifesterande för evigt. Och lyckligtvis behövs för detta enbart villighet och egentligen inte någon tid alls.

Om du släpper ”egots tankeprocess” fullständigt banar du väg för sant seende (*Vision of Christ*). Om detta är vad du vill kommer världen av överklig verkan att visas som orsakslös och du kommer att skratta åt tanken att pengar eller några föreställningar kan vara en äkta ”källa”, eller att ett heligt Guds barn kan ”behöva” någonting. Våra sanna tankar skapar för evigt, men inga tankar på det förflutna eller framtiden är sanna tankar. Stillheten i nuet är svaret.

Den Helige Ande kommer att vägleda dina tankar och handlingar mycket specifikt om du tillåter detta. Ge alla begrepp om brist och pengar och manifesterande och tid till Anden för att använda för vårt delade syfte av förlåtelse, och de ska försvinna från ditt heliga sinne. För du är uteslutande sinne och ingenting i världen kan någonsin **bli** förstått. Vem du är **är** meningen. Vi har alla vårt liv och mening i vår Skapare och Källa.

Love & Blessings/ David